

IDENŲ ŠEIMOS
Paslaptyys

Svajonų
ROMANAI

ANDREA LAURENCE

Idenai.
Pasleptas
grožis

Knygute.lt

Andrea Laurence

**IDENAI.
PASLÉPTAS GROŽIS**

Keturių knygų serija
"Idenų šeimos paslaptys"
Antra knyga

Versta iš Andrea Laurence, A Beauty Uncovered
2013

© Andrea Laurence, 2013

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę
atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks
panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra
visiškai atsitiktinis.

© Filomena Vaitkutė, vertimas iš anglų kalbos,
2016

© Ana Gorbatova, knygos dizainas, 2016

© Fotolia.com, viršelio nuotraukos

© „Svajonių knygos“, 2016

ISBN 978-609-03-0110-4

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2016

PIRMAS SKYRIUS

- Sutarta?

Samanta Deivis susiraukusi šyptelėjo Agnesei, visą gyvenimą buvusiai šalia jos. Pasitikėjo šia senyva moterimi jau nuo pradinių klasių. Be to, Agnesė nuolat kartojo, kad ja pasirūpins. Tai erzino.

Nemenkas žygdarbis buvo patekti į Agnesės įstaigą. Semai atrodė, kad ji saugoma griežčiau nei žvalgybos būstinė.

Ar jai iš tikrųjų vertėjo čia eiti?

Linksėdama galva, Agnesė padėjo ant stalo anketą ir pastūmė jai.

- Nesijaudink, mieloji. Ponas Idenas labai rūpinasi savo slaptumu. Todėl visi, norintys lankytis šiame aukšte, yra griežtai tikrinami. Išskyrus mane, poną Ideną ir saugumo viršininką. Vienintelė iš visų darbuotojų turiu teisę nepranešusi užėiti į jo kabinetą. Tam, kad galėtum su juo matytis per mano atostogas, privaliai pasirašyti šią sutartį.

Semai per nugarą perbėgo šurpuliukai. Kabinete jos buvo vienos, tačiau ji jautėsi nuolat stebima. Apsidairiusi po šiuolaikiškais, bet pa-

togiais baldais apstatytą kambarį kampe prie lubų pastebėjo tiesiai į ją nukreiptą mažytę kamerą. Priešais ant sienos irgi buvo panaši kamera, tik pasukta kitu kampu. Matyt, kažkam rūpi, ką veikia ir su kuo susitinka įstaigos sekretorė.

Jei toji sekretorė nebūtų jos krikštamotė, įkalbėjusi imtis šio darbo, ji būtų atsistojusi ir nėrusi pro duris. Agnesė tikrai nesiūlytų jai prastos darbo vietos tik tam, kad išdirbusi joje keturiasdešimt metų galėtų išeiti atostogų. Už to slėpėjo kažkas daugiau.

Vis dėlto ji niekaip negalėjo suprasti, kas iš tikrųjų vyksta. Pasidygėjusi permetė akimis laikyti paslaptį įpareigojantį dokumentą. Brodis Idenas vadovauja savo įmonei, kuri rūpinasi programine įranga. Jis vienas čia viską valdo ir viską sprendžia. Nieko slapta. Nieko, kas grėstų nacionaliniam saugumui, jei informacija būtų paviešinta. Nepaisant to, jei ji nesilaikys sutarties, privalės sumokėti penkių milijonų dolerių baudą.

- Kaip suprasti? Penki milijonai dolerių? Neturiu tiek pinigų.

- Aš taip pat neturiu, - nusijuokė Agnesė. - Tokia suma įrašyta tyčia, kad niekam nekiltų pagundos pažeisti susitarimą. Jei tinkamai

dirbsi ir pono Ideno reikalus aptarsi tik su manimi, viskas bus gerai.

- Nesuprantu. Ką galėčiau aptarinėti? - Sema žinojo, kad Brodis Idenas buvo vadinamas genijumi. Netgi lyginamas su Bilu Geitsu. Žurnalistai veltui ieškojo apie jį informacijos, o tai dar labiau didino smalsumą ir susidomėjimą. Iki programinės įrangos imperijos sukūrimo jis buvo niekam nežinomas. Jei paaiškėtų, kad ji su juo bend-rauja, žmonės tikriausiai imtų ją kamantinėti, bet ką tokio jai reikėtų slėpti? Kad jis mėgsta kavą?

Toks slaptumas Semai buvo nesuprantamas. Jis tik sukelia nepagrįstų gandų apie įmonę, tačiau kameros ir sutartis vertė ją galvoti, kad viskas čia ne taip paprasta.

Agnesė atsiduso.

- Pasirašyk ir tau paaiškinsiu. Viskas labai paprasta. Juolab kad nėra jokios prasmės atsakyti tokios galimybės ir tokios algos, kurią gausi man išvykus. Tau juk reikia pinigų. Pasirašyk, - ji pastūmė jai rašiklį ir linktelėjo. - Na, gi, drąsiau.

Semai iš tiesų reikėjo pinigų. Užmokestis buvo geras. Netgi labai geras. Įtartinais geras. Tam turėjo būti priežastis, bet tą ji, matyt, su-

Žinos tik pasirašiusi sutartį su velniu. Tiesą sakant, jai buvo nė motais. Jai reikėjo mokėti nuomą, o sąskaitoje tebuvo vos penkiolika dolerių. Ji paėmė rašiklį, pasirašė sutartį ir jos apačioje įrašė datą.

- Puiku, - šypsodamasi pasakė Agnesė. - Dabar ramiai galiu leistis į kruizą. - Atsistojusi iš už stalo, ji sudėjo visus dokumentus į aplanką. Tada, laikydama jį rankose, nuėjo prie mažų, sidabro spalvos durelių, kurios, kaip paaiškėjo, buvo į sieną įmontuotas stalčiukas. Įdėjusi į jį aplanką, Agnesė įstūmė stalčiuką atgal į sieną.

- Kas čia?

- Ką tik įteikiau ponui Idenui tavo sutartį.

- Kodėl nenuėjai pas jį ir neįteikei į rankas? Agnesė nusijuokė.

- O ne. Ten retai lankausi.

Sema pasuko galvą ir pasižiūrėjo į tvirtas ažuolines duris, skiriančias jas nuo paslaptin-gojo Brodžio Ideno irštvos. Jos buvo su geležiniais apkaustais, įmantriomis spynomis ir kitomis apsaugos priemonėmis, kaip ir visos kitos jos čia matytos durys. Jos kėlė jai baimę. Negalėjo suvokti, kam tokių reikia. Ir kartu knietėjo išsiaiškinti, kas už jų slypi.

- Ir jis niekad os neateina pasiimti pats?

- Ateina, bet tik tada, kai nori. Dažniau bendrauja per garsiakalbį arba kompiuteriu. Jis linkęs rašyti elektroninius laiškus ir trumpąsias žinutes, kurių per dieną gaunu gana daug. Šiaip naudojamės šiuo stalčiuuku. Į jį dedu jo laiškus ir kitus dokumentus. Jis juos sutvarko ir tuo pačiu keliu grąžina atgal.

- Kaip Hanibalas Lekteris?

- Panašiai, - atsakė Agnesė. Ji atsisėdo prie stalo, kuris kitą mėnesį bus Semos darbo vieta, ir sunėrė rankas. - O dabar, kai viską išsiaiškinome, galime ir paplepėti.

Sema giliai įkvėpė. Pusvalandį trukęs pokalbis išvargino. Pasirašiusi sutartį, ji ėmė dvejo ti, ar iš tikrųjų nori sužinoti tą griežtai saugomą paslaptį. Vis dėlto smalsumas nugalėjo.

- Ką dar norėtum man pasakyti, Agnese?

- Manai, būčiau čia taip ilgai ištvėrusi, jei darbas būtų sunkus? Man teko dirbti su baisiais viršininkais, bet šis ne toks. Dievinu Brodį, jis man kaip sūnus. Tau irgi teks jį perprasti. Jei pavyks, jis... nebus toks... priekabus.

Priekabus. Semai šis žodis nepatiko. Nenorėjo priekabaus ir aikštingo viršininko. Antra vertus, patrauklus ir žavus viršininkas galėjo už-

gauti jai širdį ir išmesti ją iš darbo. Gal priekabus ir šaltas nėra blogiausias variantas. Jei neteks dažnai matytis, nebus ir progos įsimylėti ar užsidegti aistra.

Sema pasižiūrėjo į vieną iš kamerų. Jautėsi nepatogiai žinodama, kad jis galbūt klausosi jų pokalbio.

- Ar jis mus stebi?

Agnesė žvilgtelėjo į kamerą ir gūžtelėjo pečiais.

- Galbūt, bet mūsų negirdi. Girdėtų, jei šnekėtume į mikrofoną arba labai garsiai šauktume. Taigi, galime kalbėti atvirai ir išduosiu tau vieną didelę paslaptį. Ponas Idenas prieš daug metų patyrė skaudų įvykį ir buvo sužalotas. Jo veidas randuotas. Dėl to jis labai išgyvena ir vengia žmonių. Nenori, kad jie apie tai žinotų. Štai ir visa paslaptis. Niekas neturi žinoti apie randus. Jei tektų su juo susitikti, patariu apsimesti, kad jų nematai. Pasistenk nesistebėti, nerodyk pasišlykštėjimo ar užuojautos. Iš pradžių gali būti sunku, bet paskui apsiprasi.

Visai to nesitikėdama Sema kažkodėl pajuto naujajam savo viršininkui prielankumą. Šitaip gyvendamas turėjo būti labai vienišas. Jai tai atrodė siaubinga. Kilo noras kažkuo jam padė-

ti. Iš prigimties buvo gailestinga.

Jos tėvas vadino ją mažąja savo padėjėja. Mama mirė, kai ji buvo antroje klasėje, tad būdama vos septynerių Sema liko vienintele moteriškos giminės atstove namuose. Virti ir kepti ne itin sekėsi, bet ji kažkaip tvarkėsi. Suplyšo kojinės? Užadys. Nėra pinigų maisto produktams? Pietums patieks makaronų.

Jei kam kildavo sunkumų, Sema juos greitai ir sumaniai išspręsdavo. Jei žmogus jų neturėdavo, Sema vis tiek sugebėdavo juos sutvarkyti. Gal todėl abu jaunieji broliai vadino ją Ilganose.

Tačiau kaip pagelbėti nuo visų besislapstančiam ponui Idenui?

- Ar jį kada pamatysiu? Regis, jis niekad neišeina iš savo kabineto.

- Kada nors išeis. Piktas kaip lokys po žiemos miego. Jis garsiai riaumoja, bet nesikandžioja. Nėra pavojingas. Jei neerzini.

Semai nieko kito neliko, tik linksėti ir klausytis. Paskui Agnesė jai paaiškino, kokie darbai jai teks. Be įprastų sekretorės pareigų, dar reikės vykdyti įvairius jo užsakymus.

- Nešioti jo drabužius į valyklą? Ar to negalėtų daryti jo žmona ar kas kitas? - paklausė ji,

peržiūrėjusi Agnesės atspausdintą ir jai įteiktą darbų sąrašą.

- Ne, jis nevedęs. Patikėk, be manęs ir tavęs jis neturi jokio kito artimo žmogaus. Rytais turėsi išvirti jam kavos. Kartais ruošiu jam ir pusryčius, bet dažniausiai jis kažko atsineša iš namų arba palieka užsakymą registratorei, kuriuo pasirūpinti teks tau.

Tas vyras iš tiesų vengia viešumos. Tiesiog neįsivaizduojama.

- Kaip galima gyventi niekur neišeinant? Į parduotuvę, į kiną ar susitikti su draugais?

- Ponas Idenas viską valdo kompiuteriu. Viską, ko jam reikia, užsisako internetu. Jei to padaryti neįmanoma, turėsi atlikti tu. Esi ne tik jo sekretorė, bet ir pagalbininkė. Gera alga tau mokama ne už tai, kad brūžintum dilde nagus ir kilotum telefono ragelį.

Regis, iš tikrųjų ne už tai. Bet Sema su tuo susidoros. Išaiškėjus visoms paslaptims, jai pasidarė ramiau. Ne viskas taip baisu, kaip įsivaizdavo.

- Kada man reikės pradėti?

- Rytoj. Rytoj ir penktadienį tau padėsiu, o paskui keturias savaites tvarkysiesi pati.

- Gerai. Ar yra kokie aprangos reikalavimai?

Agnesė patraukė pečiais.

- Beveik visų darbuotojų drabužiai paprasti. Ponas Idenas kasdien vilki kostiumą, nors man taip ir nepavyko išsiaiškinti, kodėl, juk niekas be manęs jo nemato. Visada turėjai uoslę mada, tad neabejoju, kad susitvarkysi.

Sema vos nesusijuokė, išgirdusi krikštamotės užuominą apie uoslę. Bet Agnesė buvo teisi. Jai iš tiesų patiko keisti drabužius ir batelius. Ypač mėgo jaunatviškus, bet tik tokius, kurie pabrėžė moteriškumą. Prie širdies buvo viskas, kas blizga, kas yra rausva ar ryškiai raudona. Įsigijusi aukštakulnius ar odinę rankinę, jausdavosi neapsakomai laiminga.

Deja, du pastaruosius mėnesius ji neturėjo darbo ir tai skaudžiai atsiliepė garderobui. Paskutinėje darbovietėje ištikusi nesėkmė ją sukretė taip smarkiai, kad ėmė vilkėti megztnius ir paprastus marškinėlius. Atsisakė ir aukštakulnių, be kurių, tiesa, buvo lengviau stebėti tarsi kine pro šalį skriejantį gyvenimo maratoną.

Bet visa jau praėjusi. Dabar ji turi darbą, vėl sugrįžo į gyvenimą ir nuo šiol galės rengtis madingai. Taigi, ponas Idenas savo kamerų ekrane išties galės mėgautis akį traukiančiais reginiais.

- Eime, pasiimsi savo leidimo kortelę ir sužinosi kodus. Beje, kad būtum įleista į šį aukštą, turi būti nuskaityti tavo pirštų atspaudai.

Sema atsistojo ir kartu su krikštamote nuėjo prie durų. Buvo drąsi, tad akimirką stabtelėjo prie jų ir atsisukusi pažvelgė į kamerą, kuri filmavo jos žingsnius per kambarį.

Įsmeigusi akis tiesiai į objektyvą, papurtė auksines ilgų plaukų garbanas ir įžūliai atsitiesė.

- Jei norėsi, visą kitą mėnesį galėsi spoksoti į mane ekrane, - pasakė ji, nors ir žinojo, kad jis jos negirdi. - Tikiuosi, vaizdas tau patiks.

*****

Žodis „patiks“ buvo akivaizdžiai per menkas. Samanta Deivis išties darė įspūdį.

Brodė dvi pastarąsias dienas stebėjo Agnesę ir naująją savo sekretorę, jautėsi taip, tarsi žiūrėtų puikų naują filmą. Du dideli ekranai, sujungti su apsaugos kameromis, patraukė jo dėmesį tą pačią dieną, kai ji atėjo pasikalbėti apie darbą. Jis nepajėgė dirbti. Praleido skambutį iš konferencijų salės. Jį domino ir ji pati, ir tai, kad prieš kamerą elgėsi taip, tarsi ne tik jis, bet ir jinais jį matytų.

Manė, jog šitaip jaučiasi dėl to, kad beveik

nesutinka žmonių, ypač moterų, tačiau Samantha būtų patraukusi jo akį net ir priešingu atveju. Patiko jos tankūs auksu švytintys plaukai, garbanomis užkritę ant pečių ir dengiantys visą nugarą. Jos oda buvo įdegusi saulėje, gal jodinėjant, gal plaukiojant. Ji traukė didelės rudos jos akys ir plati šypsena. Nebuvo labai aukšta, todėl avėjo įspūdingais aukštakulniais ir dėl to jos kojos, pridengtos trumpu, į apačią siaurėjančiu sijonėliu, atrodė žavingai.

Ji iš tiesų atrodė nuostabiai. Vaizdas išties buvo pasikeitęs, palyginti su penkiasdešimt devynerių Agnese.

Jis Agnesę mylėjo kaip mamą. Moteris buvo darbšti ir pareiginga, net per daug, bet ji jam visada įtikdavo. Agnesė buvo pati energingiausia jo įmonės darbuotoja ir Brodis šiek tiek nuogaštavo, kad visą mėnesį jam teks verstis be jos.

Apie šią jubiliejinę savo kelionę Agnesė jam pranešė prieš kelis mėnesius. Jis turėjo laiko tam pasirengti. Tačiau vis dar negalėjo patikėti, kad jos nebus šitaip ilgai.

Agnesės pasiūlymas įdarbinti jos krikšto dukrą, kol pati bus išvykusi, iš pradžių jam pasirodė priimtinas....